

[Dagmar Andreassen.]

på den meget forskellige situation, en køber befinder sig i, når han skal ud at købe en dåse ærter eller ud at købe en opvaskemaskine. Hvad angår en dåse ærter, vil jeg i hvert fald for min part sige, at dér er jeg parat til at handle på erfaringen. Jeg vil gerne vide, hvad der næringsmæssigt er i den. Men med hensyn til kvaliteten ved et indkøb til et par kroner vil jeg gerne kunne nøjes med at vurdere ud fra den erfaring, jeg har opnået fra handel til handel. Helt anderledes er det, hvis det drejer sig om en opvaskemaskine. Det første, jeg her vil spørge efter, er, hvilke erfaringer man har for de forskellige mærker, hvor tit de går i stykker, hvor driftssikre de er. Men hvordan kan man få noget sådant deklareret? Tekniske enkeltheder siger i hvert fald ikke mig ret meget. Det er driftssikkerheden, jeg vil spørge efter, og jeg har lidt svært ved at se, hvordan vi kan få monopoltilsynet til at gøre rede for den.

Selv om jeg og mit parti gerne vil være med til at arbejde på, at køberen kommer i en så gunstig situation som muligt, føler jeg mig ikke overbevist om, at vi med fordel kan forcere den udvikling frem, der er i gang i forholdet mellem producent og forbruger, for der er jo ikke det modsætningsforhold, der ofte tales om i den offentlige debat. Når dertil kommer, at både de handlende og monopoltilsynet befinder sig i en situation, hvor de er overbebyrdet med at føre de opgaver ud i praksis, som vi her i folketinget har pålagt dem, er jeg bange for, at hvis vi presser dem mere, kommer loven ikke til at virke til gavn for forbrugerne, og det var vel i grunden det, der var meningen.

Vi vil gerne være med til at behandle disse spørgsmål i et udvalg, men vi kan ikke love, at vi vil stemme for lovforslagene.

Gunhild Due: På SFs vegne kan jeg byde ethvert fremskridt på forbrugerområdet velkommen. Vi er efterhånden ved at være sørgeligt bagefter med forbruger- og levnedsmiddellovgivning herhjemme. Man kan derfor godt være lidt trist over, at dette lovforslag om mærkning sandsynligvis ikke kan nå at blive færdigbehandlet i denne samling. Efter nu at have siddet og hørt ministeren og de ærede ordførere, der har talt hidtil, har man det indtryk, at der er lange udsig-

ter, før der kommer virkelige forbedringer på området.

Jeg vil betragte lovforslaget som et frem-skridt, men jeg må erkende, at jeg synes, det er beklageligt, at forslaget i så høj grad bygger på bemyndigelser til monopoltilsynet: monopoltilsynet fastsætter regler om omfanget af bestemmelserne, monopoltilsynet kan foreskrive, monopoltilsynet kan efter forhandling osv. Det synes jeg er i alt for høj grad at lægge tingene over på et i forvejen meget arbejdsbebyrdet monopoltilsyn. Jeg synes ikke rigtig, det er tilfredsstillende, men havde hellere set helt klare lovbestemmelser om disse forhold.

I bemærkningerne til lovforslaget kan man læse, at i andre lande kræves skiltning med prisen pr. enhed i færdigpakkede varer generelt. Så vidt synes jeg også godt vi kunne gå herhjemme. Enhver, der har prøvet at købe fødevarer ind, kender vanskelighederne for forbrugerne ved at stå og skulle regne ud på, hvad der er mest fordelagtigt, hvis man skal sammenligne prisen for en vare på 73 g med prisen for 87 g af varen. Det kan godt være, andre folk er bedre til at regne end jeg, men jeg er i hvert fald helt rundt på gulvet, når jeg står og skal hitte ud af sådan nogle ting. Især når der så også er en mangelfuld varedeklaration på varerne, synes jeg, man er helt fortabt.

Jeg har i øvrigt et specielt problem, som jeg gerne vil bede ministeren se på. Det drejer sig om det forhold, at det er lovligt til biler, knallerter og motorcykler at sælge ting og dengenoter, som ikke er lovlige i brug. Jeg har erfaring for og synes også selv, at det strider mod folks retsbevidsthed, at de handlende kan sælge ting, som, hvis de bruges af køberen, pådrager ham strafansvar. Når man i misforstået liberalisme ikke vil forbyde den slags — og jeg forstår slet ikke, at man ikke i disse importoverskudstider ikke indfører forbud mod at bruge valuta til at indkøbe ting til landet, som er ulovlige at bruge her — kunne man så i det mindste ikke påbyde en skiltning, hvoraf det skulle fremgå, at varen ikke må bruges inden for landets grænser?

Det ville spare den enkelte forbruger for unødige udgifter og dermed også øve indflydelse på landets økonomi i øvrigt. Jeg ved ikke, om ministeren kan indføre en sådan bestemmelse administrativt. Jeg synes, det